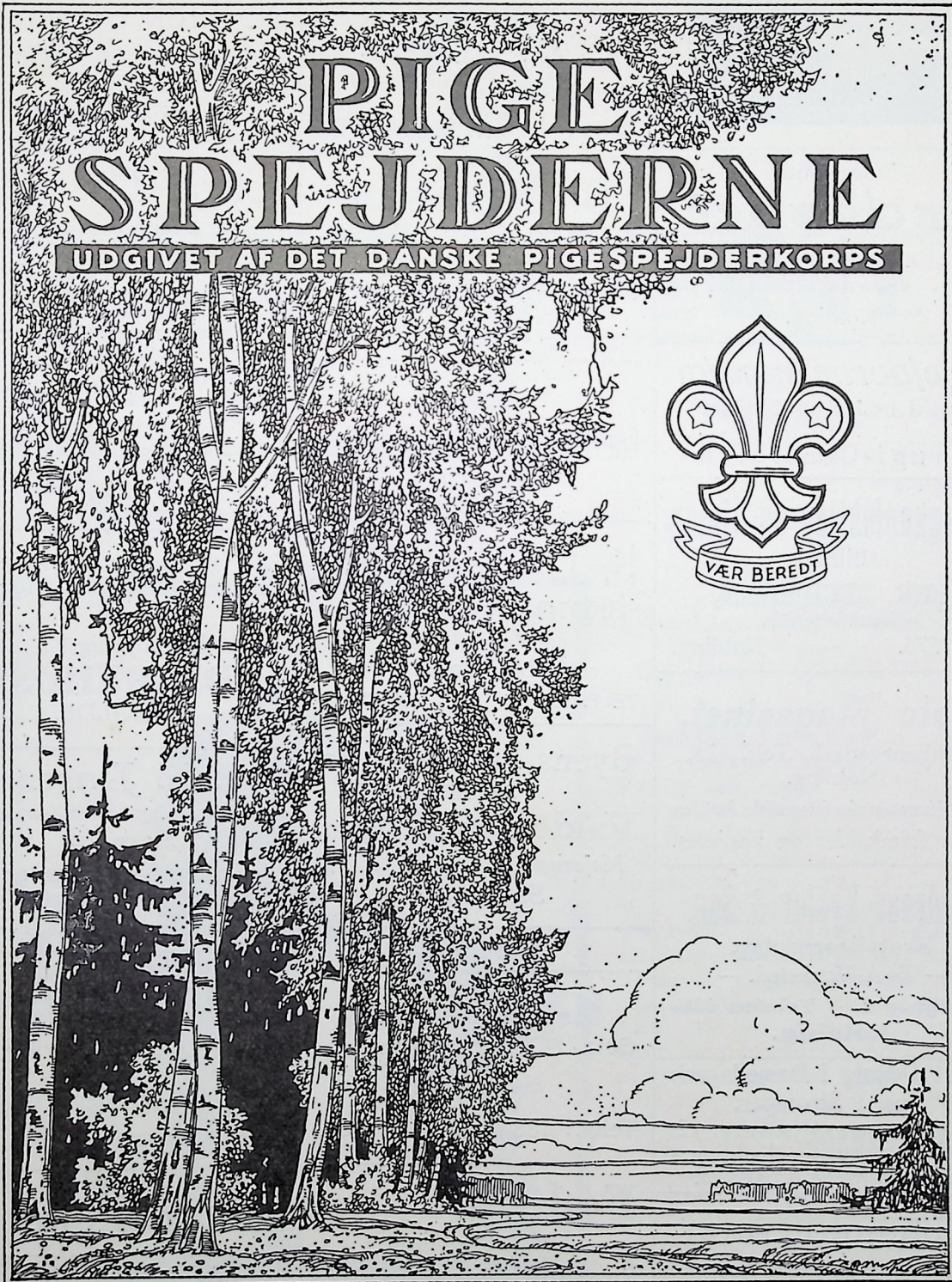

PIGE SPEJDERNE

UDGIVET AF DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

Nr. 4. — 1930.

H. S. Mathiesen
(lige for Raadhuset)
Juveler & Guldsmed
Søndergade 25
Telefon 624 Telefon 624
Horsens

Gør altid
Indkøbet
hos
N. P. Lindtner,
Kolding.

Spejderne handler
altid bedst og billigst
i
Frugt-Centralen

Damekonfektion og Kjoler
Billigst
CHR. BECHMANN,
Kontantforretning.
Tlf. 576. — Kolding.

Foto Magasinet,
Jernbanegade 8, Telf. 624,
Kolding.
Specialforretning for fotografiske Artikler.
Film fremkaldes og kopieres.

Andreas Kyster & Søn,
Skotøjsforretning.
— Eget Værksted. —
Adelgade 8. Telefon 430.
Kolding.

Stort Udvalg i Damelingeri.
Spec.: Strømper.
Strømpehuset, Østerg. 12,
Kolding. —
Silkestrømper reparerer.

Manufakturvarer
bedst i Kolding hos
Peter Knaks Eftf.,
(Carl Petersen). Telf. 438.

Fredericia.

Gør Deres Indkøb hos os.
Altid Nyheder. — Det største Udvalg.
De bedste Varer. — Billige Priser.

Firmaet
Carl I. Christensen.

B. Petersen,
Indehaver: Carl E. Petersen.
Hvide Vare-,
Mode- & Manufakturforretning,
Danmarksgade 14.
(Grundlagt 1857).

Husk
Fru Petersens Trikotageforretning,
Korinth.
Stort Udvalg.

H. J. A. HANSEN,
SKOTØJSFORRETNING,
anbefaler sig med
I. Kl. Varer.
TELF. 103. KORINTH.

Byens bedste Brød
faas hos
Valdemar Fisker,
Mejerigaarden, Nygade 39,
Silkeborg.

Horsens.

K. Madsen,
Garn- & Trikotageforretning,
Horsens.
Telef.: 1884 - 1885 - 1886.

Fodtøj
bedst og billigst.
C. Knudsen, Kattesund.
Til Vinterbrug
extra gode Spejderstøvler.

Aabenraa.

N. Back Sørensen
Guldsmed og Optiker
Ramsherred 22.
AABENRAA.

Café Thaysen,
Konditori.
— Aabenraa. —
Store Gade 22. Telefon 205.

Guld, Sølv, Prima Plet.
Største Udvalg, billigste Priser
C. J. Berg,
Guldsmed. Telf. 292.
Roskilde.

Sportsstrømper, Undertøj,
Sweaters, Tæpper, Uldgarn
m. m.
købes billigst i
ULDVAREHUSET
ROSKILDE.

J. P. Jensen,
Skotøjsforretning — Skomagergade 5,
Roskilde.
Lager af alt Læder- og
Gummivarefodtøj.
Reparationer udføres. Tlf. 409

Kjoler & Jumber
findes i mægtigt Udvalg
hos
Niels Christensen,
Torvet, Sorø.

Chr. Dalgaard,
Juveler og Guldsmed.
Telf. Nr. 239.
Kongensgade 48, Esbjerg.

PIGESPEJDERNE

UDGIVET AF DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

Redigeret af Fru J. M. WILLER, Lindealle 4, Horsens.

Nr. 4.

April 1930.

14. Aarg.

Den uartige Dreng.

H. C. Andersen og hans Æventyr.

Vort Land har mange og særprægede Digtere. Deres Værker har ægget vor Tanke, bevæget os ved de sande Udtryk for Personlighed, vi finder i dem, og intimt og følsomt har de skildret os Land og Folk. Men uagtet vi paa saa mange Omraader har aftvunget Udlændet Respekt, saa er det dog kun faa danske Digtere, som er kendt udenfor Nordens Grænser. End ikke vore to religiøse Genier: Grundtvig og Kierkegaard, hvis Livsværk mere end andres har formet os og gør det endnu, har opnaaet Verdensry.

Ene H. C. Andersens Navn er kendt viden om, og kender man ikke Navnet, saa kender man hans Bedrift, hans Æventyr og Historier, der har naaet en Udbredelse større end nogen anden Digters. Man læser vanskeligt Shakespeare uden visse

Forudsætninger, fuldt ud kan han kun nydes af de intellektuelt dannede.

Andersens bedste Æventyr forstaas af alle.

De skaffede ham Ry, allerede mens han levede, det er vokset siden, og intet tyder paa, at det vil dale. Bedre Bevis for deres Værdi behøves ikke.

Denne enestaaende Anerkendelse er det mærkeligste Æventyr, han har skænket os, og det ligger da nær at forsøge paa at tolke det, at spørge om, hvad det var ved H. C. Andersens Æventyr, der skaffede

Hjertesorg.

dem Udbredelse Verden over. Men allerførst melder det Spørgsmaal sig, hvorfor han blev Æventyrdigter. Vi kan maaske faa et Svar ved at drage de væsentligste Træk i hans Karakter og Udvikling frem.

Han artede sig anderledes end de fleste Børn. Et Fantasiliv, der laa paa Grænsen af det unormale, tog han i Arv efter Faderen, den fattige Skomager i Odense, der havde drømt om at blive noget stort, men som Sønnen bedst huskede som en inde-sluttet, skuffet Mand. Hans Far igen var sindssyg, en af Odense Bys Originaler, som Gadedrengene piftede i Fingrene ad. Der kunde da være al Grund til at vogte paa Sønnesønnens Anlæg, men det farlige og det gode fik Lov til at gro jævnsides, ingen tænkte paa den Beskæring, som Opdragelse i Almindelighed er.

Efter Faderens Død — da var Hans Christian Andersen endnu en lille Dreng —

blev han helt overladt til sig selv. Modern, en stræbsom, men enfoldig Kone, maatte nu selv skaffe Føden, og hun har aabenbart ikke haft Karakter nok til at faa nogen Indflydelse paa ham.

Undervisningen, han fik, var ringe, og man faar heller ikke Indtryk af, at han var særlig lysten efter Skolekundskaber, men selv Kammeratskabet var han udelukket fra, fordi han allerede da var en udpræget Særling: ømskindet, saarbar, let at skræmme. Han var, hvad man kalder en Pige-dreng. Især har man ikke kunnet for-sone sig med den Aabenhjertethed, hvor-med han fortalte om alt det store, han var bestemt til. Den Slags tager sunde Børn Afstand fra. »Han er gal ligesom hans Far-far«, sagde de om ham, og saa forfulgte de ham og raabte Smædeord efter ham. Det er Situationen fra Andegaarden i »Den grimme Ælling«.

Selv forstod han naturligvis ikke, hvad det var hos ham, der stødte fra, men det gjorde ondt. Dog ikke ret længe ad Gangen. Han havde sin egen Verden, hvortil han trak sig tilbage, en Fantasiverden paa Dukketeateret, hvor hans fattige Legetøj opførte mere levende Dramer end nogen Menneskebørn. Komediene lavede han selv sammen.

Mærkelig intenst levede han sig sammen med sine Omgivelser, Haven og Aaen, Stikkelsbærbusken i Gaarden. Han spændte sin Mors Forklæde ud fra Muren med et Korteskaft: »Det var mit Telt i Skylregn og Solskin, der sad jeg inde og saa ind i Stikkelsbærbuskens Blade, hvilke jeg hver Dag fulgte i deres Udvikling, fra de var smaa, grønne Knopper, til de som store, gule Blade løsnede sig; jeg var et underligt drømmende Barn, og naar jeg gik omkring, brugte jeg som oftest at lukke Øjnene, saa man tilsidst troede, at jeg havde et daarligt Syn«.

Planløs Læsning, Æventyr og Spøgelses-historier, som hans Far og gamle Koner havde fortalt ham, og en Masse Overtro, som hans Mor og andre i Nabolaget fyldte ham med, nærede hans Fantasi. Han digtede videre paa det og var selv Helt i alle Æventyrene. Alt blev muligt for ham, virkeligt og uvirkeligt var ham lige godt.

Det følger af sig selv, at hans Evne til

at tænke fornuftigt maatte staa i Stampe. I fattige Familier maa Børnene i Regelen meget tidligt, og tidligere den Gang end nu, hjælpe til med at holde Hjemmet oppe. For H. C. Andersens Vedkommende blev det ved enkelte Forsøg, han kunde slet ikke dygtiggøre sig til noget borgerligt Erhverv. Men naar hans stakkels Mor spurgte ham: »Hvad vil du være?« Saa svarede han uden Blinken: »Jeg vil være berømt!« og som en Slags Forklaring tilføjede han: »Først gaar man saa gruelig meget ondt igennem, og saa — — og saa bliver man berømt!« Saadan gaar det til i Æventyret, og han vilde gøre Æventyret til Virkelighed. Han handlede helt efter Indskydelse, lod sig drive af et indre Pres uden at ane, hvor det vilde føre ham hen.

Lidt mente han dog at vide om Vejen til Berømmelsen: den skulde vindes paa Teateret, men om det var Skuespiller, Sanger eller Balletdanser han skulde være, det kunde han ikke sige, han følte sig lige egnet til det altsammen.

Een Ting var han sikker paa: han maatte til København, og da en Kone »i Kort og Kaffe« spaaede ham, at Odense engang vilde blive illumineret til Ære for ham, saa gav Moderen ham Lov til at rejse. Da var han lige konfirmeret.

Nu var H. C. Andersens Barndom forbi, eftersom han skulde staa paa egne Ben. Han havde været Barn langt ud over den sædvanlige Tid, havde ikke kendt til Pligter, kun leget og drømt. Man kan kalde det en taabelig Maade at behandle et Barn paa, men den, der bærer en Digter i sig, maa en saadan Barndom give rige Muligheder. Intet kan senere erstatte Barnets oprindelige nære Forhold til Tingene, og hos Andersen havde disse umiddelbare Indtryk faaet Lov til uforstyrret at fæstne sig. Om Barnets Samliv med Tingene fortæller han saaledes i »Isjomfruen«: „— — naar man er Barn og endnu ikke kan tale, forstaar man udmærket Høns og Ænder, Katte og Hunde, de taler til os lige saa forstaaeligt som Far og Mor taler, man maa bare være rigtig lille, selv Bedstefaders Stok kan da vrinske, blive til Hest med Hoved Ben og Hale. For nogle Børn slipper denne Forstaaen sildigere end for andre, og om disse siger man, at de er langt tilbage, er

grumme længe Børn. Man siger saa meget!« Og saa skulde han oven i Købet blive ved med at være Barn længe endnu. Uden Midler til at eksistere for, uden de almindeligste Kundskaber, uden praktiske Færdigheder og uden en eneste Forbindelse kom han i 1819 til København — — for at blive berømt. Det er ganske fantastisk. Fra at gaa paa Æventyr i den lille Verden, Provinsbyen, gik han nu paa Æventyr i den store. Han skulde komme til at sande, at man maa gaa meget, meget ondt igennem.

Han kendte nogle Navne i den Tids Teaterverden og præsenterede sig — — ikke for at tigge — — paa dette Punkt var han stolt — — men for at vise dem, at de her havde et Geni for sig, og paa Grund af sin originale Grimhed og sit besynderlige Væsen vakte han disse Menneskers Interesse. De hjalp ham, saa han baade kom til at synge, danse og spille Komedie paa selve det kongelige Teater. Det var nok i en Tid, hvor man havde større Tro paa Naturgeniet end i vore Dage. Saaledes saa alt tilsyneladende lyst ud, og alligevel mislykkedes det totalt. Han havde i Virkeligheden ikke det bitterste at leve af, kunde ikke klæde sig ordentligt, havde intet at uddanne sig for. Han forsøgte at skrive Skuespil, som han indleverede til Teateret i den Overbevisning, at det var Mesterværker. Man lod ham forstaa, at han manglede Kundskaber, ordentlige Kundskaber. Til sidst blev man træt af ham. Man tænkte ikke paa, at den Hjælp, man havde ydet ham, var ganske planløs, lige saa planløs, som Opdragelsen i Odense havde været. I tre Aar gik han for Lud og koldt Vand i København. Da Jonas Collin fandt ham, var han et forkomment Menneske.

Det er svært at forstaa, hvorledes han kom igennem de tre onde Aar. Men den Barnlighed eller blinde Drift, som førte ham, var tillige den Reserve, som hjalp ham. For det første troede han urokkelig paa sig selv. Aldrig faldt det ham ind, at Æventyret kunde være Løgn og forbandet Digt. Og var han mange Gange nær ved at fortvivle, saa gav Bønnen ham ny Styrke. Han faldt paa Knæ og bad uden for Døren hos den, han skulde ind til for at faa Hjælp. Han har selv fortalt følgende lille Træk, der viser, hvor primitivt han følte.

Han skal leje Værelse, men Konen vil ikke gaa ned til den Pris, som han kan betale: »Madammen var gaaet, Taarerne randt mig ned over Kinderne, jeg saa henne over Sofaen hang hendes afdøde Mands Portrait, og jeg var saa ganske Barn, at jeg gik hen og smurte Billedets Øjne med mine Taarer, for, som jeg mente, at den døde Mand kunde føle, hvor bedrøvet jeg var, og maaske da virke ind paa sin Kones Hjerte.« Han fik Lov til at blive der. Værelset var et Spisekammer uden Vinduer, der kom kun Lys ind, naar Døren stod aaben ud til Køkkenet. Denne lille Episode kunde godt have staaet i et af hans Æventyr.

Endelig vilde den Tillidsfuldhed, han viste alle uden Undtagelse, havde været umulig, om han havde faaet Erfaring for, at Mennesker ogsaa kan være slette, men han troede ikke paa Ondskab.

Jonas Collin, hans Redningsmand, saa straks, at det var systematisk Undervisning, han trængte til, og satte ham paa Skolebænken. Fra da af gik det bestandig fremad. Med Møje tilegnede han sig den allernødvendigste Dannelse for at blive Digter. Men ikke mindre vigtigt var det, at han fik Ro til at besinde sig paa, hvad han havde oplevet, hvor farligt nær han havde været ved at gaa til Grunde. Det er et Æventyr, at han kom frelst igennem, og den Titel, han har givet sin Selvskildring: »Mit Livs Æventyr«, viser, at han forstod det.

Hans Æventyrsind varede Livet ud. Trods Kundskaber og Dannelse satte han ikke sin Oprindelighed til. F. Eks. forstod han bedre end sine samtidige den Tid, han levede i, og hvad Fremtiden vilde bringe. I en æstetisk Tid, hvor Digterne holdt sig fornemt tilbage fra alt, hvad der lugtede af praktisk Gerning, viser H. C. Andersen aabent sin Glæde over de nye Opfindelser: Telegraf og Jernbane. Han troede paa Fremtidens Trafikmidler: Luftskeib og Flyvemaskine, han forudsaa Kanaltunnelen mellem England og Frankrig. Alt kunde fortælle ham Æventyr, og saa fortalte han dem igen til os.

Han begyndte i 1835 med at genfortælle nogle af de Æventyr, han havde hørt som Barn: »Fyrtøjet«, »Store Claus og lille Claus«

— gamle Ting altsaa, og dog helt nye, fordi de var fortalt for Børn. Æventyr i den Stil havde man ikke kendt før. De er raske i Tempoet: »Der kom en Soldat marcherende hen ad Landevejen, en, to! en, to!« pudsige ved de barnlige Udbrud og uimodstaaelige Indfald, der er grebet lige ud af Barnets Forestillingsliv: Kejserens

Klods-Hans.

Hofmænd skal dunkes paa Maven efter Aftensmaden, hvis de ikke finder Nattergalen. Det er Løjer det hele. Men Andersen kunde ogsaa selv digte Æventyr paa egen Haand, og de bliver ikke ringere. I dem giver han alting Mæle: Blomster, Dyr, Ting, de gebærder sig ganske som Mennesker, uden at Illusionen brydes, fordi Andersen med Snildhed bilder os ind, at de taler og føler ud fra deres egne Forudsætninger. Naturligvis maa en Snemand skutte sig af Velvære, naar det er skrupknagende koldt, og blive sær til Mode, naar den ser en gloende Kakkelovn. Og skal Rotterne høre Historier, saa maa det være Spisekammerhistorier, noget med Lys og Tælle. Saa fortrolig var H. C. Andersen med sin egen Barndom, at han ikke greb fejl, ikke gjorde sig klogere end sine smaa Tilhørere.

Men hvad det egentlig er, der foregaar i Snemanden, da den smelter, eller at Toppen ikke kender sin gamle Kærlighed, Bolden, igen, da hun har ligget fem Aar i Tagrenden og sivet, og den saa møder hende i Skarnfjerdingsken — det ligger

uden for Børns Erfaring, men med disse Underfundigheder vandt Digteren sig et betydelig ældre Publikum uden at slippe Barnets Haand.

Hvad den uerfarne Hans Christian Andersen med Undren havde oplevet og staaet værgeløs overfor, det vidste den erfarne Digter god Besked med, han lader kun saa barnlig.

Ingen menneskelig Skrøbelighed var ham fremmed: Hjerteløshed, Hovmod, Forfængelighed. Vi husker Sladderens Løbeild i det lille Hønsesamfund, en Historie, hvis Slutningsord: — »det er ganske vist: En lille Fjer kan nok blive til fem Høns«, er blevet et bevinget Ord, en almen Sandhed, Andersen har givet et heldigt Udtryk. Vi ser med Trolldmanden igennem Krible-Krables Forstørrelsesglas, hvorledes Menneskenes Børn næfles og nappes, river og slider i hinanden, og da Krible-Krable spørger: »Hvad tror du, det er?« svarer Trollden: »Det er jo København eller en anden stor By«. Og hvad er saa det hele: Grøftevand. Der er beskt Vid i saadanne Historier, og de glemmes ikke.

Smukkere er de Eventyr, der ligger nær op ad Digterens eget. Ironien krydrer dem ikke, men Medfølelsen varmer dem. Han, den ensomme, maatte vel nok forstaa, hvilken »Hjertesorg« det er, ene blandt alle Gadens Børn, ikke at have den Bukseknep, det koster at komme ind at se Moppens Grav i Gaarden. Han fortæller det med et Smil, men der er Hjertelag bagved. Han kan fortælle om et Barn, der fryser og har det ondt, saa det skærer en i Hjertet, men hvilken Længsel efter Varme, efter Godhed, efter Glæde straalder der ikke ud fra de jævne Ord i »Den lille Pige med Svovlstikkerne«. Han huskede endnu den Tid, da han var fattig, led Nød, mødte Spot og Ligegyldighed, uden at det fødte Nag i i ham selv; han glemte heller ikke de Solstraaler, der faldt paa hans Vej, naar gode Mennesker sagde ham et venligt Ord. Derfor kan han fortælle en saadan Historie uden Bitterhed.

Det, som redder de smaa, de fattige, dem, der lider uforskyldt, det er deres rene Sind. De smukkeste Æventyr er de, der er skrevet ud fra Troen paa Godhed, de aandelige Værdiers Evighed, al Tings Samhørig-

hed. Det er saadanne som »Klokken« med det dejlige Slutningsbillede, hvor Kongesønnen og den fattige Dreng mødes i Naturens og Poesiens store Kirke, eller »Det gamle Egetræs sidste Drøm«, hvor Blomster, Fugle, Træer, hele Skoven følger det gamle Egetræ paa dets Flugt mod det evige Lys. Lykken er her ikke den Berømmelse, som han som Barn saa heftigt attraaede, den er en Stræben efter Aand, en Alforstaaelse af Livet. Havde H. C. Andersens Liv ikke været et Æventyr, saa var disse Æventyr ikke blevet til.

— — Ethvert Folk har Æventyr, hvis Oprindelse gaar langt tilbage i Tiden. Det er primitiv Poesi, Tydninger af Fænomener, man har ikke haft den fornødne Indsigt til at forklare, Fantasier, der løfter en op over det daglige. Med den Slags Æventyr voksede H. C. Andersen som før nævnt op, de var hans aandelige Føde igennem hele Barndommen, og det var dem, han genfortalte, da han gjorde sit første Forsøg som Æventyrdigter. Fælles for Folkeæventyrene er den hurtigt fremadskridende eller ligeløbende Handling fortalt uden anden Kunst end den, der ligger i at holde Spændingen vedlige og afrunde Emnet. De bruger de mest almene Typer, Standstyperne: Kongen, Prinsesse, Soldat; Familietyperne: Far og Mor, Bedstemor og Børn; de moralske Typer: de onde og de gode. H. C. Andersen benyttede de samme, men desuden sine egne: Dyr, Planter og Ting. Den store Forskel er dog, at Folkeæventyrets Personer er stereotype, uden Udtryk, uden egentlig Kvalitet. H. C. Andersens Æventyrvæsner kan vi se ind i Øjnene, møde deres Blik. De er levende og følger dog Æventyrets Love, hvor det onde skal besejres og det gode bestaa. To Eksempler kan vise, hvorledes han er fortrolig med det menneskelige baade i dets Jævnhed og dets Højhed. Det er i Billeder af Moderskikkelsen. Først Andemoderen i »Den grimme Ælling«, hun, som undskylder sit uheldige Afkom: — — han er ikke køn, men han er et inderlig godt Gemyt — — han vokser sig køn, eller han med Tiden bliver noget mindre! — — og saa pillede hun ham i Nakken og glattede paa Personen.« Det er Moderen, som vi ser hende saa at sige hver eneste Dag.

Men det dybeste i Moderen, hendes egentlige Væsen: den alt opofrende Kærlighed, har han skrevet et helt Æventyr om; Døden henter hendes syge Barn i det Øjeblik, hun træt er blundet ind. Da hun vaagner og ser, at det er borte, løber hun ud for at finde det, ingen Smerte er saa grufuld, at hun ikke vil lide den, intet Offer for

Den grimme Ælling.

dyrt, uden hun jo giver det, hun trykker sit Bryst til Blods mod Tornebusken, for at den skal vise hende Vej, græder sine Øjne ud til Søen, for at den skal bære hende over til Dødens Land. Og da Døden saa kommer og spørger hende: »Hvor har du kunnet finde Vej herhen? — hvor kunde du komme hurtigere end jeg?« saa svarer hun blot: »Jeg er en Moder!« Her er det almene blevet til stor Kunst.

H. C. Andersen havde det Sind, der opfatter Livet i dets enkleste Former og kaster sin Godheds Lys over det. Æventyret er den simpleste Form for Livsopfattelse, og derfor blev den hans. Men den Form kendte og elskede Alverdens Folk i Forvejen, saa da Æventyret nu kom til dem med et rigere og dybere Indhold, givet af en stor Digter, saa tog de imod det som en kostelig Gave.

Paa Grund af de forholdsvis lange og aktuelle Artikler, som Bladet denne Gang har været saa heldig at kunne give vore Læsere, har vi set os nødsaget til at udskyde en Del Stof, bl. a. en Del Rapporter, som naturligvis saa vil følge i næste Nummer.

De talende Træer

Af

Overgartner Jens K. Jørgensen.

Bævreaspen

Engang, da Isdækket begyndte at smelte og de mægtige Gletschere trak sig tilbage, da Danmark dukkede op af Havet, mistede sin Iskaabe og laa i det klare, kolde Dagslys, nøgent og graat, uden Skov og Blomster og grønne Enge, da kom Bævreaspens fine, fnuglette Frø flyvende over det øde Land. — Højt tilvejs kom det sejlene gennem den kolde, klare Luft — langt nede Sydfra kom det — og lagde sig til Hvile paa den vaade, stenede Jord. I det iskolde Gletschervand gik Tusinder af fine Frø tilgrunde, men enkelte af dem fandt dog en solvarm Plet, hvor de kunde fæste Rod og friste Livet — selv om det blev et kummerligt Liv. Atter og atter vendte Bræen tilbage. Isen slap kun nødt det een Gang erobrede Land, den pløjede med sin staaiblå Kæmpeplovgennem Sunde og Bælter, skabende Land og Hav, byggende op og brydende ned. — Et Øjeblik — nogle Hundrede Aar eller Tusinder, ingen ved hvor længe — lagde den sig til Ro ved Jyllands krumme Højder, ustandselig rislede det kolde Vand fra Øst imod Vest, over det flade Land, der hvor nu den brune Hede breder sig i øde storslaet Skønhed.

Men selv om Kampen blev lang og bitter for de første spæde Bævreaspe, som forsigtigt vovede sig frem mellem Rullesten og bundfrossent Slam, saa voksede de sig dog større og større, alt som Tiderne gik — de blev til Krat, til Smaaskov — og tilsidst stod de engang saa smaa og forkomne Bævreaspe som en hel stor Skov, og raslende med de blanke Blade fortalte alle de smaa Blomster, der spirede frem af den jomfruelige Jord, det underlige Eventyr om Bjerge af Is, om det kolde, rislende Vand, der ustandselig strømmede mod Havet, om de lange, bitterlig kolde Vinternætter, hvor Nordlysen flammede over det livløse Land, om de mægtige Tordenbrag, naar de blaa Bjerge skred og langsomt sejlede bort gennem det grønne,

iskolde Vand. Et Eventyr, som de smaa Blomster aldrig blev træt af at høre, og Bævre Aspen aldrig træt af at fortælle, naar den varme Sommervind legende løb over det blomstrende Land.

Men Tider kom og Tider svandt. Bævre Aspen, der dengang var Landets største Træ, maatte vige for andre, der var større og stærkere, som kom og tog Landet i Besiddelse. Der kom Fyr og Birk, Eg og El, og der kom Ask og Abild og Ærtræ. Og tilsidst kom Bøgen og bredte sit tætte, tunge Løvtag kvælende over alle de andre — Aspen forsvandt fra den grønne Skov. Men ude paa den brune Hede, der hvor Skoven forlængst er død, eller paa de golde, stenede Bakkeskrænter, hvor den mægtige Bræ i sin Tid langsomt forblødte sig, der fandt de forfulgte Aspetræer et Fristed og der staar de endnu og fortæller det gamle Eventyr. „I vil maaske ikke tro det,“ siger de, „men det var os, der først tog Landet i Besiddelse, det var os, der plantede Haabets grønne Faner i det øde, herreløse Land.“

Saadan taler de smaa, krogede, forblæste Aspetræer, medens Høstvinden leger med deres gyldne Løv.

Sølvpoplen.

Himlen hvælver sig dyb og dunkelblaa over Jerusalem. Saa kommer Maanen frem. Stor og straalende kaster den sit blændende Sølvlys over den evige Stad, over Golgatas Høj og Hinnoms Dal.

Paa Pottemagerens øde Ager gaar Judas hvileløs og fortvivlet: „Hvor kunde jeg forraade ham? Jeg elskede ham jo højere end mit eget Liv, for mig er der ingen Glemsel, ingen Tilgivelse, kun Fortabelsens Gehenna. Saa løser han Rebet, hvor med han har bundet sin Kjortel, binder det om Træets Gren, lægger Løkken om sin Hals og springer fra Klippeskrænten ud i Rummet.

Det stakkels Træ skælver af Angst. — „Jeg kan ikke bærer dig,“ hvisker det, „du er saa tung, det er, som bar du Alverdens Synder.“ — Saa knækker Grenen, og den ulykkelige styrter ned.

Blodig og bevidstløs ligger han mellem de nedstyrtede Klippeblokke, og da han aabner Øjnene, ser han Jesus staa foran

sig i Maaneskinnet: „Min stakkels Broder,“ siger Mesteren fuld af Sorg og Medfølelse. „Har du store Smerter?“ „Rabbi,“ siger den døende, „min Synd er saa tung, at jeg ikke kan bære den, og saa stor, at den aldrig kan tilgives.“

„Er du en Israels Søn og kender ikke Profeterne. Ved du ikke, at der staar skrevet: Dersom dine Synder vare som Karmesin, da skulde de blive hvide som Sne; og om de vare som Skarlagen, skulde de blive som Uld — ved din Anger?“ — „Jeg ved det, Mester, men det er kun for de andre. Min Synd kan aldrig tilgives hverken paa Jorden eller i Himlen.“

Jesus bøjer sig over ham og græder.

„Judas se op,“ siger han. Og den døende aabner de bristende Øjne og ser op mod den dunkelblaa Nathimmel, og se, Poppeltræets Blade er blevet hvidere end Sne og blinker i Maanelyset som tusinde tindrende Stjerner. — „Mester,“ siger den Døende, „jeg tror.“

Længe sidder Mesteren tavs, saa spørger han deltagende: „Judas, har du aldrig forstaaet, at alt dette lod Faderen ske for at kalde Børnene hjem? — Dit Navn vil blive forbandet og mit velsignet af Menneskene, saa længe Verden staar. — Dit Hjerte fordømte dig, og du glemte, at Gud er større end dit Hjerte, for han ved alle Ting.“ — „Ja, Mester,“ hvisker den døende, nu forstaar jeg.“

Saa gik Judas til sit Sted, og Mesteren gik ud i den vide Verden for at finde alle andre, der forraadte, fornægtede og fortvivlede.

Og Træet fra Pottemagerens Ager vandrede gennem Riger og Lande som et Vidnesbyrd om Guds forunderlige Veje og dybe Barmhertighed. — Om og om igen fortæller det det vidunderligste Eventyr — Eventyret om det største i Verden.

Graapoppel.

Graapoplen er større end alle de andre Træer. — Om de staar ene paa den vide Mark eller paa Rad langs den alfare Vej, standser de ikke deres himmelstræbende Vækst, før de er naaet saa højt til Vejrs, at de kan se alle de andre over Hovedet. Der er ligesom en evig Higen, en aldrig standende Uro over de store Popler. Om

Vinteren suser den kolde Vind klagende gennem de nøgne Kroner, og selv den blideste Sommervind kan bringe alle Graapoplens Blade til at skælve. — I sin Styrke og Stolthed er Graapoplen det mest ængstelige, usikre og urolige af alle Træer.

Men hvad er det, de bestandig staar og taler om? Er det den saarende Sladder, der løber over Landet, der har krænket dem saa dybt, at de ikke kan glemme? Skaderne, der bygger deres Reder højt i de mægtige Kroner, har opdaget det og »skadefro« bragt Nyhederne ud over det hele Land. „Har I hørt det, det er en Skandale uden lige,“ siger de fornemt forargede Lindetræer, „og saa mellem os, vi Alletræer har dog ellers altid kunnet holde vor Stien. Før disse arrogante Popler kom til Landet, saa man dog kun Træer af Stand imellem os, det er ganske usømmeligt med disse Bastarder, og saa staar de og ser alle os andre over Hovedet, de skulde skamme sig.“

„Hvorfor saa streng i sin Dom, min kære,“ siger Kastanietræet, „de er dog kommet af ansete Forældre.“

„Du har ingen Blufærdighed, min go'e, din Livsanskuelse er lidt for orientalsk,“ siger Æretræet og ryster indigneret de grønne Blomsterrakler, „det er ikke Forældrene, der er Tale om, det er Fejltrinnet, og det er lige degoutant selv om Forældrene er nok saa hæderlige — at du ved det — Bastarder er nu engang en Uting, som ikke bør taales.“

„Du bruger stærke Ord,“ siger Asken, „de stakkels Kærlighedsbørn skal dog vel ikke undgælde for Forældrenes Letsindighed.“

„Bastarder er en Utilbørlighed, der ikke bør tolereres,“ siger de stikkelhaarede Elmetræer, og saa taler vi ikke mere om det.“

Saadan snakkes der op ad Veje og ned ad Stier, og langs alle Skovhegn og Markskel løber Sladderens videre og videre. De store, stolte Popler hører det og staar skælvende af Harmen og Indignation. „Det har saa travlt, alt det misundelige Smaakrav,“ siger de, „vore Forældre, baade Bævreasp og Sølvpoplen, kan vel være lige saa gode som de, men vi er de største i hele Stiftet, det er os, Folk ser, tænker paa og taler om, det hele er kun Misundelse.“ —

Saadan taler de store, stolte Træer, men de tror ikke rigtig, hvad de selv siger, derfor siger de det om og om igen, saa saare det mindste Vindpust løber over Landet.

Balsampoppel.

Hendes gamle Naade gaar langsomt ned gennem Poppelalléen. Luften er stille og fyldt med en bedaarende Duft fra de nysudsprungne Balsampopler. „Det er dog et charmant Vejr, og saa den Duft af de Poppeltræer, ja, det var nu en magnific Idé af den kære Wilhelm at plante de Popler, og det alene for hendes Skyld — og saa rendte hun bort med en Spillemand. Det er underligt som Menneskene kan bære sig ad. Du var nu altid saa generøs, min frære, men Idéen med Poplerne den var nu god nok.“ — — Hendes Naade gaar smilende videre ned af det fine, nye revne Trottoir, men bliver paa en ubehagelig Maade revet ud af sine Tanker ved at se den gamle Anders Røgter komme traskende imod sig. Da han ser Gehejmeraadinden, standser han og staar ærbødigt med Huen i Haanden. Men hendes Naade ser strengt paa ham: „Hør, min go'e Anders, han vil nok være god og gaa ud paa Vejen, Vejen er for alle og enhver, men Stien er kun for mig, jeg er ved Gud i Himlen da Fruen.“ Saa rækker hun ham en Daler og siger venligt formanende: „Nu husker han nok, hvad jeg har sagt, min gode Anders.“ — Saa skræver Anders over Grøften og Hendes Naade gaar videre ned gennem den foraarsduftende Poppelallé.

„En Charmør var han nu alligevel, den kære Prins, det var ungefær paa dette Sted og paa denne Tid af Aaret, at han sagde mig de excellente Artigheder. — Naa det var jo kun Komplimenter — det var jo Foraars, og Poplerne duftede.“

Poppelpil.

Over hele det flade, frodige Lolland staar der mørkegrønne Popler, raslende og snakkende langs alle Veje og Markskel —. Den Fremmede kan være syg af Længsel efter det aabne, frie Land, men Poplerne spærre alle Udsigter og lukker ham inde som i en Fangegaard. Som Fange begynder han at lytte, men det varer længe,

mange lange, trange Aar, før han lærer at glædes ved Poplernes hyggelige Snak, saadan som de Indfødte, der elsker de grønne, raslende Poppelhegn. For dem er de stynede Poppelhegn ikke en Række kedelige mishandlede, intetsigende Træer, for dem er de raslende »Pilehegn« Indbegrebet af Frodighed, Fred og Hygge. — Naar Landsbyens Folk i de stille, lune Sommeraftener sidder smaasnakkende under de raslende Popler, er det som smeltede de sammen til et Billede, der aander den dybeste Tryghed og Fred. — I et saadant Øjeblik begriber man Lollændernes store Kærlighed til det flade kedelige Land — Landet med »grønne Pilehegn.« Men Poplerne taler ikke altid det samme Sprog, naar den tunge Tordenluft lægger sig kvælende over det lave Land, da gaar det som en angstfuld Skælven gennem de levende Hegn — de taler hurtigere og højere. — „Det bliver Torden inat,“ siger Folk, „Poplerne rasler.“ Og snart flammer Lynene over det før saa fredelige Land og fylder Dyr og Mennesker med Utryghed og Angst. Men naar Uvejret er drevet over, staar de frodige Agre dobbelt frodige og de forskræmte Poppelpile aander atter dybt og frydefuldt.

Pyramidepoppel.

Engang var de en hel Allé, og langt ud over det flade frodige Land saa man deres slanke, knejsende Kroner. — „Husker du de italienske Popler, som fulgte os paa hele vor Bryllupsrejse,“ siger Hendes Naade, „saadan en Allé kunde jeg ønske mig.“ „Jeg skal tale med Brodersen,“ siger Grevnen, og saa blev der plantet Popler langs den nye Vej gennem Dyrehaven. — Der kom Sol og Varme og gode Dage, og de fornemme italienske Popler voksede sig høje og slanke, som Sydens dejlige Cypresser, og snart ragede de op over alle de andre Træer i den store Park og vakte alles Beundring.

Men saa kom de onde Dage med kolde Somre, med Regn og Slud og lange bitterlig kolde Vintre, og naar saa Foraaret kom — det kom sent i disse onde Aar — stod de stakkels Popler forkomne og halvdøde af Kulde. Og som det gaar os Mennesker, saaledes gik det ogsaa de stolte Pyrami-

depopler — en Ulykke kommer ikke alene — der kom Oldenborrer og Bramdenborrer, der kom Træbukke og Borehvepse og Rust og Fyrsvamp og megen anden Elendighed, og snart var Grevindens berømte Allé at se til som et sørgeligt Ligtog; et Tog af halvdøde Krøblinger paa Vej til Graven. — Kun de to, der stod nærmets ved Broen, holdt nogenlunde Stand, men saa døde ogsaa det ene af disse, og den anden stod ensom tilbage; som et sørgeligt Vrag stod den fuld af tørre, døde Grene, med et mægtigt Hul ind til det store Hulrum, der gik helt op gennem den vældige Stamme. — Saadan stod Grevindens Poppel i mange Aar — et sidste sørgeligt Minde om Hendes Naades stolte Allé.

Saa en Foraarsdag, da Drengene som sædvanlig leger omkring det gamle Træ, finder de paa at fylde den hule Stamme med tørt Græs, med Kviste og Løv, og tænder Ild. — Til en Begyndelse gik det som det i Regelen gaar, naar Drengene tænder Baal, det røg meget og flammede lidt, men saa faar Ilden Luft op gennem den hule Stamme — alt det tørre trøskede Ved kommer i Brand, og Virkningen er ubeskrivelig. — Ild og Røg staar ud af alle Huler og Revner i det mægtige, gamle, halvdøde Træ, der vaander sig som i Smerte, saa det høres viden om, og alt, hvad der kan krybe og gaa, kommer ilende til for at slukke. Der kommer Skovfoged, Brandfoged, Ladefoged og Sognefoged og Skovrider, og tilsidst kommer Justitsraaden, han kommer kørende — Karlene fra Avlsgaarden kommer løbende med den gamle Brandsprøjte, men før Slukningsarbejdet er kommet i Gang, er Ilden brændt ud, og det gamle Træ staar som en mægtig rygende Kæmpefakkell.

— Grevindens Poppel er brændt, men som en Fugl Fønix rejser den sig af Asken, og før Sommeren er forbi, staar den grøn og frodig med Tusinder af friske Skud og Kviste. De gamle Skader læges, og det stolte Træ staar efter Aars Forløb frodigere og pragtfuldere end nogensinde før.

Fra andre Lejre.

Om faa Dage er det St. Georgsdag, og mange, nye Spejderne aflægger Spejderløftet, hvori vi lover at gøre vort bedste for at holde Spejderloven. Jeg har engang hørt sige, at naar en Spejder først har lært Spejderloven, gemmes den til Side og drages kun frem sammen med Fanerne paa St. Georgsdag. Det var forhaabentlig kun ment i ydre Forstand, — Fremsigelsen af den — der i flere Lande sker meget oftere end hos os, nemlig ved alle Møder og Flagparader. Husker i det Sted i »Peters Jul,« hvor der staar „Og Julestagen frem hun ta'r, den med de mange Arme“ — Aaret igennem har den lyst i Børnenes Juleminder. Gammelkendt og dog funktionel ny naar den tages frem til Højtidsdagen, ganske som Spejderloven med dens ti Lys; men de skinner vist ikke lige klart allesammen. Mon ikke »Vær lydige mod den, som har Ret til at byde« har et mere tere Skær. Vi ved den er rigtig og nyttig; man har maaske hørt det saa ofte sagt i Skolen og hjemme, saa den ikke har rigtig Glans. Jeg kender en lille Historie, egentlig blot en tør Rapport, som maaske kan hjælpe lidt herpaa.

4. Ottava Trop, Canada, havde været paa Tur, og det var paa Hjemvejen, at Ulykken skete. Kl. var henimod seks, det var ved at blive mørkt og de var endnu paa Sydsiden af Ridau Floden. Der var lang Vej til Billing Broen, som de skulde over, og de var allerede stærkt forsinkede, saa Mrs C., der var med Troppen, foreslog, at de skulde skyde en Genvej ved at gaa over Jernbanebroen. Fulgt af Spejderne og Tropsføreren, Miss Ennice Parker, førte Mrs C. dem ud paa Broen, hun og Halvdelen af Troppen var naaet over paa Nord siden, medens Føreren med de øvrige Spejdere var midt paa Broen, da et Tog kom nordfra altsaa imod dem. Miss Parker gav Ordre til, at alle Spejdere, der endnu var paa Broen, skulde lægge sig ned langs med Skinnerne paa Ydersiden af disse. Broen har ingen Rækværk og er 34 Fod over Floden, der paa det Sted er fuld af Klippestykker.

Hver eneste Spejder adlød øjeblikkelig, — flere var ikke 12 Aar —.

Mrs C., der blev rædselsslagen, løb tilbage mod Spejderne, en af dem raabte til hende om at lægge sig ned; men hun har ikke forstaaet det, da Toget var bruset forbi, var hun ikke mere at se, og hendes Lig blev senere fundet i Floden. Alle Spejderne blev reddede.

Togpersonalet havde intet mærket til Ulykken eller i Tusmørket set de smaa Skikkelser langs med Skinnerne. Ved Undersøgelsen af Sagen har Jernbaneembedsmændene udtalt, at den eneste Mulighed for Redning af Mennesker, der passerer Broen samtidig med et Tog, er at lægge sig fladt ned langs den yderste Kant, og at det paa alle Tider af Døgnet er en farefuld Passage.

Tropsføreren foretog sig det eneste, der var at gøre, og det skyldes udelukkende hendes Conduite og Spejdernes Disciplin, at der ikke skete en endnu større Ulykke.

God St. Georgsdag

Sika.

Fra Korpset.

Nye Medlemmer af Korpsraadet: Frk. Gerda Boeck, Roskilde, og Frk. Inger Merete Nordentoft, København.

Fra Holland har vi modtaget følgende:

International Teltlejr for Førere i Holland.

Med Indvilligelse og Medvirkning af Bestyrelsen har Raadet for Førere i N. M. G. besluttet at organisere en International Teltlejr for aktive Førere fra 20.—30. Juli 1930.

Der er ingen Aldersgrænse.

Deltagerne maa selv betale deres Kost. Dagsprisen andrager Fl. 1,50 pro persona (ca. 2,25 danske Kroner).

Lejren bliver indrettet i Ommen, i den østlige Del af Landet. Dette Sted er Midtpunktet for det hollandske Lejrliv og ligger i en skovrig Egn. Desforuden er der i umiddelbar Nærhed af Lejren fortræffelig Lejlighed til Badning. Der findes ogsaa der en Blokhytte, der indeholder Sovepladser for ca. 20 Personer. Det er Hensigten, at Deltagerne, der for Størstedelen vil blive anbragt i Telte, selv skal udføre Lejrarbejde.

det. Men der vil blive Tid nok til Udflugter og Vandringer i Omegnen, bl. a. til »Giethoorn« (Nordens Venedig).

Det vilde glæde os meget, hvis 3 af Deres Førere vilde deltage i denne Lejr.

Hvis nogen har Betænkeligheder ved at sove i Telt, bedes det høfligst meddelt sammen med Anmeldelse om Deltagelse.

Deltagere bedes hurtigst skrive til Chefen.

Spejderne anmodes fra Korpset om at deltage i Indsamlingen til et Monument i Marselisborg Mindepark for de i Verdenskrigen faldne Danske. Troppene bedes selv sætte sig i Forbindelse med Formanden: Hr. Holger Adolph, Holbergsgade 4, 1. Sal, København.

I. Aabenraa Trop

har haft den gode Ide at lave et lille hektograferet Tropsblad, som Redaktøren, Aase Fribert i venlig Kollegialitet har tilsendt Redaktionen her, og det skal hun have Tak for. Vi har med Glæde læst de tre første Numre igennem og fundet nedenstaaende, der er fortræffeligt.

Hvorledes ødelægges en Trop?

10 Maader at gøre det paa.

1. Kom ikke til Møde, eller kom forsent.
2. Bliv hjemme hvis det er daarligt Vejr.
3. Sig nej til alle Hverv; det er lettere at kritisere end at handle.
4. Gør al den Støj, du kan, til Møderne.
5. Hvis din Tropsfører spørger dig om din Mening i en vigtig Sag, saa sig, at du har ingen. Og fortæl alle og enhver efter Mødet, hvordan Tingen burde gøres.
6. Lad være at tage Prøver. Lad de andre om det.
7. Betal ikke Kontingentet rettidig.
8. Skaf endelig ikke nye Spejdere, det kan Marie gøre.
9. Kritiser dine Kammerater og Førere, for du er naturligvis fejlfri selv.
10. Gør ikke mere, end det er absolut nødvendigt. Lad bare de andre slide.
(Frit efter N. Sp.)

Førerbladet

kunde være udkommet med et fortræffeligt Indhold for og imod Fromses Artikel, der som de forskellige Førere, der nu endelig har udtalt sig om Sagen, vilde have indsendt deres Artikler i ordentlig Tid. Hvorfor faar vi altid vort Stof tilsendt i sidste Øjeblik. Vi bør have det her inden d. 27. Mon dette er umuligt at banke ind i Folks Bevidsthed.

Redaktøren.

Midtjyske Division.

Søndag den 16. Marts var en stor Dag for Divisionen. Chefen og Souschefen havde lovet at komme, og fra 6 Byer stævne Spejderne mod Aarhus. Mødeprocenten var meget stor, saa 105 af Divisionens Spejdere samledes omkring Chefen.

Om Formiddagen var der Terrænøvelse (med „Tropsraad“ og en Flok hjælpsomme Drengespejdere som „Poster“). Efterhaanden som Holdene kom ind, blev de sendt til Forhindrengsløb, (dog virkede ikke alle Forhindringerne som tænkt, bl. a. gjorde de 100 Brødkorper stor Lykke — og det burde vist have været halve Rugbrød for at have voldt Besvær). Da Holdene var samlede, førtes Fanerne til Fløjen, og Divisionen marcherede gennem Byen til den nye Banegaardsplads, hvor Fanemarchen samlede et større Publikum.

Efter Middag i Hjemmene samledes Flokken i Koncertpalæet. Chefen og Souschefen fik overrakt Blomster, og den fung. Divisionschef takkede hjerteligt, fordi de var

kommet. — — Og nu vilde Chefen holde „Patruljemøde“ med Divisionen — Patruljen var jo „lidt“ stor, men delt i I. Kl. og II. Kl. og Rekrutter gik det jo. — Det var fornøjelige Timer.

Kl. 3 $\frac{1}{2}$ var der fælles Kaffebord, hvor Kritikken af Formiddagens Øvelse ogsaa blev serveret. — Det sejrende Silkeborghold fik til Minde om Kampen med Rødhuderne overrakt 10 Indianer Squaw's (dog ikke naturlige, men i Træskeers Lignelse).

Til sidste Del af Mødet havde Forældre og Interesserede Adgang — bl. a. glædede det os at se nogle af vore „grønne“ Kammerater. — Efter Lysbilleder fra de forskellige Troppes kom Dagens største Oplevelse: Chefen talte om „Løftet“. Talte, som kun hun kan tale til Spejderne, alvorligt, og dog saa jævnt og dagligdags, at ingen kan smutte uden om.

Spejderne, hvoraf de fleste den Dag saa deres Chef for første Gang, vil sikkert aldrig glemme denne Time. — „Kongernes Konge“ blev sunget, og Samværet var Slut for denne Gang.

— —

Hvad et Chefbesøg kan inspirere til.

Mel.: Rings Drapa el. Længe var Nordens herlige Stamme.

Vandrer ad Vejen væneste Væsener —
Møer med mægtige Madposser paa.
Bærende blafrende Bannere ved Barmen,
trampende Takten til Trommernes Lyd.

Ind vi i Skoven ivrige iler;
Længsel til Laurbær lokker os langt.
Stadig vi stævner mod Stedet i Skoven —
matte og mødige Maalet vi naar.

— — —

Slumrende sødt i Søvnigudens Arme
huser Hotellet Høvdinger to.
Vaktes de brat af velfortjente Hvile,
kortes paa Kærre til Kløften de ud.

Her kiler hurtigt Kimc over Kløften —
— bugner for Byrden buede Bro —.
Hilsende hylder vi Høvdinger høje,
skænker dem Skatte fra Skovens Skød.

Bagefter bænket blev i om Borde;
Kaffe og Kager hurtigt krøb ned;
Bagge begærede blegnede Ordet,
kølede Modet ved kraftig Kritik.

Blomster blev bragt til Cheferne baade,
tolked ved Tale de varmeste Tak.
Sange blev sunget, saa Souschefen segned
— selveste Chefen spillede til. —

Satte vi os saa stille paa Gulvet —
lytted og lytted og lytted igen.
— Tak være Chefens sjældne Charme
virkede vældigt Veltalenheds Væld.

Landet over.

Vestjyske Division. Februar 1930.

Løgstor: 5 Møder, der arbejdes til Rekrut og II. Kl. 1 Tilgang.

Nykøbing M.: Assisterer ved en Blinde-Udstilling, sælger Lodsedler og danser Folkedanse. 1 Førermøde. Ugentlige Patruljemøder.

Lemvig: 2 Troppsmøder. Øvelser til en Underholdning.

Viborg: Deltager i Underholdning ved Drengespejdernes Fest. Samaritterøvelser.

Hurup: Ugentlige Patruljemøder. 1 Tilgang.

Struer: Troppen genoprettes den 1. Januar med 7 Spejdere. 5 Troppsmøder, arbejder til Rekrutprøven. 1 Tilgang.

Aalestrup: Troppen startet den 7. Februar med 29 Spejdere. 3 Troppsmøder. 1 Førermøde. Fest hos Formanden Frk. Bislund.

For Divisionschefen

Helga Thomsen,

Divisionsassistent.

Paa given Foranledning gøres det opmærksom paa, at Troppsførerne skal føre Dagbog over Troppsmøderne, og Patruljeførerne over Patruljemøderne.

Emma Kjældgaard,
Divisionschef.

Amager.

Jacobs Magasin, Holmbladsgade 27.

Telf. Amager 4057 y.

Trikotage

til Damer, Herrer og Børn.
Største Udvalg. Billigste Priser.

Husk

Juvelér og Guldsmed

L. Beholdt,

Amagerbrogade 118. Telf. Amg. 2226.

Anbefaler Brude-, Feste- og Daabsgaver,
samt Reparationer.

Den bedste Sko

til den billigste Pris
faar De nu ligegodt i

„Skotøjsbørsen“,

I. P. Olsen, Holmbladsgade 25.

Manufaktur- & Trikotageforretningen

Dronningensgade 46

anbefaler sig med

sidste Nyheder i Damelinned
og Kjoler.

Telf. Amg. 1327 x.

Emil F. Dulton

anbefaler sig med

Festgaver i Guld & Sølv.

Reparationer udføres.

Holmbladsgade 59.

HUSK

Maison de Mode,

E. Beholt,

Amagerbrog. 22, Telf. Amg. 1092 y.

Strømper, Handsker, Undertøj.

Poulsens Kødudsalg,

Holmbladsgade 25.

Kongedybet, Hj. af Syvensallé.

Størst, bedst, billigst.

Forlang

*hvis De vil have et
virkelig godt
Armbaandsur.*

Faas hos

Otto Christensen

108. Østerbrogade 108.

Alt i Ure og Brilller.

Reparationer udføres.

Mod denne Annonce 5 % Rabat.

Gustav Jensen, Skotøjsforretning,
Amager Boulevard 159.

Spartasko og Gymnastisksko.

Første Kl. Reparationsværksted.

Prima Materiale.

Den orig. franske Balletsko.

Telf. Amg. 1734 u.

O. P. Olsens Eftf.

A. Chr. Christoffersen.

Stort Udvalg i Kolonial og Konserves.

Spec.: Altid friskbrændt Kaffe.

Holmbladsgade 78. Telf. Amg. 302 y.

Varerne bringes overalt.

Sølv-Pokaler,

Sports-Medailler,

Forlovelsesringe.

Fritz Heimbürger,

Købmagergade 63/65

Nørrebro.

Julie Larsens Eftf.

Modeforretningen (den høje Stue).

Nørrebrogade 205. Telf. Taga 446 x.

Smukt Udvalg i Saisonens Nyheder

Ingen Butiksleje - derfor billigste Priser.

Ældre Hatter forandres smukt & billigt.

Hatter til Frisure.

Det lille Skotøjsmagasin,

F. Elmstrøm,

har altid Nyheder.

Altid bedst. — Altid billigst.

Heinegade 4.

P. A. Nielsens Eftf.

Galanteri og Lædervarer.

Glas og Porcellæn.

Telf. Nora 916 y. Nørrebrog. 39.

10 % mod Annoncens Aflevering.

Vesterbro.

Fodtøjsreparation

Telf. 10317 „Chromsaalen“ Telf. 10317

Vesterbrogade 91

Bjørnelæder - Uskeid - Raagummi

Henter - Bringer

Stort Udvalg i nyt Fodtøj.

De køber bedst og billigst i

Strømpemagasinet,

Enghavevej 51. Tlf. Vester 2041 V.

Stort Udvalg i

Strømper, Sokker, Handsker og Kraver.

Specialforretning — derfor billigst.

Lingeri,

Trikotage og Manufaktur

bedst og billigst.

A. Mygind.

Telf. Vester 589 y. Vodroffsvej 19.

Kjoler

Magasin Moderne,

Viktoriaegade 22.

Stort Udvalg i Ungpige- og Konfirmationskjoler

Mod denne Annonce 5 % Rabat.

Aflæg vort Magasin et Besøg, og De vil finde et righoldigt Udvalg af
 Damekonfektion, Pelskonfektion, Kjoler, samt Overtøj og Kjoler til Piger. Rimelige Priser.

THORKILD HANSEN

AMAGERBROGADE 49.

Frederiksberg.

Hvorfor blive vaad,

naar
 Lemnitz ved Raad.

Galoscher, Galoschestøvler, Regnfrakker.

Frederiksberg Voksdug & Linoeums-Magasin
 Gl. Kongevej 122. Telf. Vester 4020.

I. WIENECKE.

Trikotage og Børne-Udstyr.
 Rolighedsvej 19. • Telefon Nora 764 x.

Største Udvalg. Alt i Trikotage. Billigste Priser

Strømper og Sokker.
 Uld, Silke, Traad og Makosan.
 Altid sidste Nyheder.

Telf. Eva 473 y. Telf. Eva 473 y.

Lingeriforretningen

(Ellen Holm)

H. C. Ørstedesvej 11 B.

Altid de sidste Nyheder.

Kjoler for ældre Damer.

Specialitet:

Faconer for sværere Damer.
 Bestillinger modtages.

Gl. Kongevej 92 Telf. Vester 6238 x.
 (Ilgte for St. Thomas Alle). Ida Friess Eftf.

Lingeri og Trikotage

I. Hansens Eftf.,

Falkonérallé 54.

Reelle Varer. — Stort Udvalg.

Aarhus.

Fa. D. A. Paludan.

Optik-, Foto-Etabl.

Spec.: Brilller.

Alt i Foto Kamera Tilbehør paa
 Clemensbro. Telf. 944.

„Special“

Brunsg. 39. Telf. 6614.

Bedste Kvaliteter i Strømper
 og al Slags Dame-Undertøj
 til smaa, populære Priser.

Mangler De Fodtøj!

5 0/0 Rabat ved alle Indkøb i min
 Forretning.

Stort Udvalg i Raagummi-Fodtøj.

Skotøjs-Udsalget, Klostergade 63,
 Telf. 5259. (Ilgte overfor Munkegade).

Østerbro.

Chareuteri Øregaard,

Strandvej 132 A.
 Telf. Hellerup 1271 y.
 Alt til koldt Bord.
 Rimelige Priser.

Spejder! Køb FODTØJ

hos

E. Johansen,

D. Schlütters Eftf.
 Østerbrogade 96. Telf. Øbro 6918.

C. A. Petersen,

Østerbrogade 84.

Stort og smukt Udvalg i
Børne-Konfektion.

Gamle Smykker

efterses og repareres

Guldsmede-
 forretningen Gyldenløvesgade 2
 (ved Apotheke)

1. Kl. Reparationer. Bryllups- & Festgaver
 Forlovelsesringe. Poul Andersen,
 Juveler og Guldsmed.

Frantz Hingelberg,

Guldsmed,

St. Torv 5, Aarhus.

Køb hos Annoncørerne.

SKINDHuset

Henning Christensen

Skindergade 6, København K.

handskeskind, alle Farver, handskemodeller, Tryklaase,
 Ruskind i alle Farver, Rester, Skind til Mokkasiner og alt
 Læderarbejde, Lynlaase, Remme, Læder og Værktøj til
 Læderplastik, Ruskind- og Læderpøkkerter fra 65 Kr.

Redaktør: Fru Johanne Marie Willer, Lindealle 4, Horsens. (Hertil alt angaaende Indhold. Artikler til
 Bladet modtages helst inden den 27., dog kan mindre Ting modtages lige til den 4. Redaktionen slutter
 altid den 5. Bladet udgaar den 15.)

Redaktionssekretær Frk. Annasofie Elmquist, Livjærgergade 413, København Ø.

Administration: Fru Inger Ehler-Møller, Sundvej 59, Horsens, Giro 12621. (Hertil alle Pengeforsendelser
 og Klager over manglende Blade m. m.)

Ekspedition og Tryk: F. Schur & Co., Horsens. Afleveret til Postvæsenet den 12. April 1930.